

Beleid ten aanzien van het geven van een eindoordeel

Het geven van een eindoordeel

De adviezen van de Raad worden afgesloten met een dictum – het eindoordeel van de Raad over de regeling – waarvan vijf varianten bestaan. Voor ontwerpen van landsverordeningen luiden die als volgt:

1. De Raad kan zich met de doelstelling en de inhoud verenigen en geeft u mitsdien in overweging het aan de Staten aan te bieden.
Het betreft hier een zogenaamd 'blanco-advies': de Raad heeft geen bezwaren tegen het ontwerp.
2. De Raad kan zich met de doelstelling en de inhoud van het ontwerp verenigen en geeft u in overweging het aan de Staten aan te bieden, nadat aan het vorenstaande aandacht zal zijn geschonken.
Het betreft hier een ontwerp dat geen belangrijke principiële of complexe problemen oplevert en waartegen de Raad geen bezwaren heeft.
3. De Raad kan zich met de doelstelling en de inhoud van het ontwerp verenigen en geeft u in overweging het aan de Staten aan te bieden, nadat met het vorenstaande rekening zal zijn gehouden.
Het betreft hier een ontwerp dat enkele problemen oplevert waartegen de Raad bezwaren heeft, maar die door opvolging van het advies van de Raad kunnen worden weggenomen.
4. De Raad kan zich (niet/weliswaar) met de doelstelling (en/doch niet) met de inhoud van het ontwerp verenigen en geeft u mitsdien in overweging het niet aan de Staten aan te bieden, dan nadat met het vorenstaande rekening zal zijn gehouden.
Het betreft hier een ontwerp dat belangrijke principiële of complexe problemen oplevert waartegen de Raad bezwaren heeft, maar die door opvolging van het advies van de Raad kunnen worden weggenomen.
5. De Raad kan zich op grond van het bovenstaande (niet/weliswaar) met de doelstelling (en niet/doch niet) met de inhoud van het ontwerp verenigen en geeft u mitsdien in overweging het niet aan de Staten aan te bieden.
Het betreft hier een ontwerp dat belangrijke principiële of complexe problemen oplevert waartegen de Raad bezwaren heeft, die niet door opvolging van het advies van de Raad kunnen worden weggenomen. Dergelijke ontwerpen zouden naar de mening van de Raad opnieuw in de ministerraad aan de orde moeten worden gesteld en worden aangepast, en vervolgens opnieuw aan de Raad worden aangeboden.

Ontwerpen ten aanzien waarvan het vierde of vijfde dictum is gegeven, dienen opnieuw in de ministerraad aan de orde te worden gesteld. Vide ook artikel 2, tweede lid, onderdeel d, van het reglement van orde van de ministerraad (AB 1999 no. GT 26).

Het onthouden van een eindoordeel

Er zijn gevallen waarin de Raad geen eindoordeel kan of wil geven. Dit betreft onvolledige, onafgeprocedeerde en onjuiste ontwerpen.

Indien een ontwerp niet voldoet aan artikel 6 van de Comptabiliteitsverordening 1989 of anderszins niet voldoende gegevens bevat voor een volledige toetsing door de Raad, is de Raad niet in staat zich een oordeel te vormen over de rechtmatigheid en de doelmatigheid van een ontwerp. In die gevallen, waarin de benodigde informatie ook niet alsnog op verzoek van de Raad zijn ontvangen, kan de Raad geen eindoordeel geven.

Ook is het mogelijk dat de Raad ontwerpen krijgt voorgelegd die een aperte misslag bevatten of waarvan het aannemelijk is dat het door de desbetreffende minister(s) beoogde doel niet met het voorgelegde ontwerp kan worden bereikt. De desbetreffende minister is dan niet genoegzaam gemachtigd door de ministerraad. In die gevallen wil de Raad geen eindoordeel geven.

Werkwijze Raad

1. Indien de Raad een wetsvoorstel krijgt voorgelegd dan niet voldoet aan artikel 6 Comptabiliteitsverordening 1989, of anderszins onvoldoende gegevens bevat om de rechtmatigheid en de doelmatigheid te beoordelen, zal de regering schriftelijk worden bericht dat de Raad zijn advisering aanhoudt tot na ontvangst van de ontbrekende financiële gegevens.
2. Indien de regering hieraan geen gehoor geeft, wordt het advies van de Raad niet afgesloten met een dictum, maar met woorden van soortgelijke zin:

‘Conclusie:

Vanwege het ontbreken van de benodigde (financiële) gegevens, zoals hiervoor aangegeven, kan de Raad geen oordeel uitspreken over de rechtmatigheid en de doelmatigheid van de in dit ontwerp neergelegde voorstellen.

De Raad geeft in aanbeveling het ontwerp en de toelichting overeenkomstig het hiervoor gestelde te wijzigen c.q. aan te vullen en deze wederom aan de Raad voor advies voor te leggen.’

3. Indien de Raad een wetsvoorstel krijgt voorgelegd waarvan vaststaat of ten aanzien waarvan kan worden verondersteld dat dit een aperte misslag bevat, waardoor het met de daarin neergelegde voorstellen het beoogde doel niet kan worden bereikt, deelt de Raad de desbetreffende minister(s) mede dat zij met het desbetreffend ontwerp niet door de ministerraad voor het beoogde doel zijn gemachtigd. Indien de desbetreffende minister – daartoe gemachtigd door de ministerraad – geen gewijzigd ontwerp voorlegt, retourneert de Raad het ontwerp als een onafgeprocedeerd stuk, waarbij ten overvloede wordt gesteld dat de Raad ten aanzien van het ontwerp niet is

‘gehoord’ in de zin van de Staatsregeling. De regering wordt geadviseerd het ontwerp te wijzigen en in zijn correcte vorm voor te leggen aan de Raad.

4. Er bestaat immer de mogelijkheid van het adiëren van de Gouverneur.

Mogelijke modaliteiten ten aanzien van twijfelgevallen kunnen leiden tot afwijking van het bovenstaande.